

De reisgids

Gravesend 1983

We lagen met de *Electron* gezusterlijk stijf tegen de *Vincent* aan. Vanaf negen uur hadden ze de *Vincent* verder geladen. Om drie uur waren ze vol en piepte er tussenuit richting Rotterdam. Ik was de aangewezen persoon om de draden op de wal los te gooien en weer vast te zetten. De havenarbeiders waren al naar huis. Ze zouden vandaag niet meer werken.

De *Vincent* voer weg. Ook de *Electron* voer weg om weer via een uitgekiende hoek, vanwege de stroom, de kade te naderen. Het duurde ontzettend lang. Vanaf de kade zag ik de *Electron* allerlei capriolen maken om fatsoenlijk langs de wal te komen. Ze vocht tegen de stroom.

In het schuilhokje van de havenarbeiders lag een dikke versleten reisgids. Waarom lag hier een reisgids? Om de tijd te doden pakte ik de gids. Ik had er al de ziekte in dat we weer moesten werken op de zondag en nu duurde het nog lang ook. Spanje, Frankrijk, Portugal, Canarische Eilanden bladerde voorbij met stranden waar vrolijke gezinnen, allemaal met één zoontje en één dochtertje en de mooiste meiden te zien waren. Prachtig weer en onbezorgd genieten van zee, zand, warmte, mooie vergezichten, frisse, warme, jonge vrouwen in bikini's. En elegante hotels met zwembaden zonder lelijke mensen met verkeerde zonnebrillen en afgedragen badpakken en zonder oude mannen in strakke zwembroeken.

Het begon te regenen. Ik landde weer op de vieze, natte, koude kade van de loodfabriek door een stem in het Spaans, nee het was steenkool Engels. Of de *Electron* weer terug kwam vroeg de stem. In die zelfde taal sprak ik vaag de hoop uit dat de *Electron* terug zou komen. Tja, ze zouden toch geen geintje met me uithalen? Ik staarde naar een knalgele bikini met een prachtig, glimmende, gebruide en zeer aantrekkelijke achtergrond. Toen vroeg de stem of ik bij de bemanning hoorde. "Yes", zuchtte ik bij Benidorm.

"O, dan kunnen we net zo goed Nederlands praten" zei hij, maar nu in mijn moers taal. Ik keek vragend op vanuit de zanderige reisgids. Ik was ongemerkt kletsnat geworden door een lek in het dak van het schuilhokje. Ik zag dat hij een helm in zijn linkerhand had. Het was de hoofdmachinist van de *Victory*. Niet die van Nelson maar een nieuwe boot van Beck. Hij was even met z'n motor komen kijken. Die motor nam hij altijd mee aan boord vertelde hij. De *Victory* lag aan de overkant van de Thames. We hadden de *Victory* zaterdagavond voorbij zien gaan.

Hij had met onze ouwe gevaren toen die nog stuurman was. En nu kwam hij hem even bezoeken. Ook kende hij onze Lowietje, de machinist, vertelde hij. We babbelde nog wat over Beck en over motoren (ik mocht niet eens een rondje rijden terwijl ik mijn motorrijbewijs had) tot de *Electron* eindelijk op een vrij goede manier langs de kade kwam. De stuur lukte het zelfs om in een keer het hieuwlijntje over te gooien. Gewoonlijk gooide de stuur de eerste keer het hieuwlijntje mis. Als hij de kans kreeg schoof hij het gooien op mij af. Ik moest het nog leren volgens hem. Nu kon dat niet want ik stond op de kade en had geen hieuwlijntje in m'n zak.

Ik haalde de spring de kade op en deed de lus om een bolder. Daarna legde ik de twee voordraden vast. De man met de helm pakte de achterdraden aan. Ik sprong aan boord om de stuur te helpen. Maar toen ik op de bak kwam verdween de stuur naar achteren en liet mij verder de boel vastzetten en opruimen.

Vanaf de brugvleugel had de ouwe de man al herkend en had naar hem gezwaaid en gelachen. Maar lachen deed hij altijd. Je kon gewoon geen verschil zien tussen lachen en een gewoon gezicht omdat z'n grote tanden altijd zichtbaar waren. Het verschil kon je eigenlijk alleen maar horen.

Het bleken goede maatjes van elkaar te zijn want de rest van de middag hadden ze zitten praten in de salon.

De reisgids heb ik achtergelaten. Het zou jaren duren voordat ik als toerist in Portugal, Spanje, Canarische Eilanden of andere zonnige bestemmingen kwam.

CV 26 September 2014